

ligt, i endnu større Grad for Forfatterne og Componisterne, thi disse savne næsten enhver-
sommelst Bestemmelse, der kan sikke dem Dis-
positionsretten med Hensyn til Opførelsen af
deres dramatiske Arbejder, og det synes netop
nu at være paa høie Tid, at der bliver givet
en Lov desangaaende, da Kjøbenhavn hvad
Dreblid det skal være kan faae en 4 a 5 The-
atre foruden det kongelige. Vi vide jo nem-
lig, at Casino, Hippodromet, Tivoli og Hr.
Kammerraad, Ridder Lange, for ikke at tale
om Alhambra, hver for sig disponere over et
Privilegium til Opførelse af Vaudeviller og
Lystspil. Cultusministeriet og det kongelige
Theaters Bestyrelse have rigtignok for længe
siden opdaget denne Mangel i vor Lovgivning,
og de have derfor sørget for, at der i de nyere
Privilegier er blevet indført en Paragraph,
som forbyder Privilegiehaverne at røre ved det
kongelige Theaters Repertoire, men for de pri-
vate Theaters Eiendom er der intet Hegn i saa
Henseende, og Tivolitheatret spiller gratis om
Sommeren de Stykker, som Casino honorerer
om Vinteren, ligesom de private Skuespiller-
selskaber i Provindserne betragte enhver Co-
moedie som god Prise, naar den kun er ud-
givet i Trykken. Grindre vi nu, hvor lille en
Stad Kongens Kjøbenhavn er, og hvor saa
dramatiske Forfattere et saa lille Publi-
cum som det danste i det Hele kan
regne paa, saa kan man tænke sig, hvilket
Fribyttereri der let vil blive Følgen af denne
Lovløshed, dersom alle Privilegiehavere paa
engang skulde forsyne sig med Repertoire,

hvilket meget sandsynligt allerede kan blive
Tilfældet i Nar. Man vil maaskee indvende,
at vedkommende Forfattere ikke behøve at ud-
give deres Arbejder i Trykken, men denne
Indvending taaler ikke godt at holdes nær-
mere til Lyset; thi det er let at indsee, at en
Forfatter, der lever under saa smaa Forhold,
som vort kjære Fødelands Lidenhed medfører,
en Forfatter, der skriver i et Sprog, som hver
Nat trænges et Hanesked længere mod Skagen,
og i et Sprog, der mere end een Gang har
været forviist fra Høve, fordi der var saa Faa,
der forstode det, det er let at indsee, siger jeg,
at en Forfatter i Danmark for at eksistere be-
høver ethvert Honorar, som billigtvis kan til-
komme ham, og Forlagsbonoraret hører uneg-
tellig til denne Kategori. Men uanset det
pecuniaire Tab, Forfatterne komme til at lide,
er denne Lovløshed i det Hele skadelig; thi
sæt f. Ex., at en Forfatter skriver et godt
folkeligt Skuespil — nei, det er sandt, Skue-
spil maa han ikke skrive for Andre end det
kongelige Theater —, men sæt, at han skriver
et godt folkeligt Lystspil for et privat Theater
i Kjøbenhavn, og at Bestyrelsen siger til ham:
Dersom vi skulle honorere Deres Arbejde, maa
De sikke os Eneret til at opføre det, men det
kan De ikke, naar det bliver trykt, følgeligt
maa De forpligte Dem til ikke at udgive det,
saa maa han finde sig deri, og det hele danste
Folk maa ogsaa finde sig i, at Stykket bliver
begravet i vedkommende Theaters Repertoi-
rliste, eller i alt Fald først kommer for Lyset,
naar det engang er blevet antiqueret.